

Пламен Глогов

ИРВЕЛДВАНТЪТ

Издател "Фондация Буквите"
2004

ИРЕЛЕВАНТЪТ

Пламен Глогов

Пламен Глогов
Ирелевантът
copyright © Пламен Глогов

© Фондация “Буквите” - корица и оформление
© Фондация “Буквите”, 2004

ISBN 954-9375-08-0

Фондация “Буквите”
2004

Ирелевантът I

Ним и Дрома

1.

Ето виж- там стои
легендарният Ним
без очи, без лице
като дъжд, като дъжд
избледнял и невидим
облак земен
отново
стъпил върху Нощта
смазал всички звезди
самодвижещ се
паметник
в претопителна
вечен
като болката в мрака

2.

Аз съм Дрома
зловещият извор
палачът на пътища
самороденият
който превръща в отрова
кръвта си
приближавам
отвсякъде
с пръсти удушващи
капещ, разяждащ
събирам се-
океан, който свързва водите си
давец сушата жадно
океан
в който няма живот

3.

О, извикай се,
сянка!
Кошмари от кръв
като прилепи кацат
облитат, тъкат
твойта плът некровечна
и - сълзи от празни очи сякаш -
в теб сега се събират
водите на гробове
живозаровени
Дрома...
несътворената болка
обезглавена звезда
бясно бие с опашка
опложда нощта
с метастази
разкъсва сърцето й...
Дрома!
Ти си смърт, преродена във смърт

4.

Господарю на болката,
изпрати ми чудовища
аз съм Ним - съкрушителят
нося само печал
изпрати ми чудовища
ще превърна телата им
във водоливници
плачещи кръв
аз съм Ним-огорчението
и в тази кобна вселена
знам вкуса на всяка сълза

Аз създадох Раздялата.

5.

Неизбежна е срещата с мен
аз крещя на плътта, че живее
бия болката с огнен камшик
като звяр, който растне
безумие,
мойто име е Дрома-
неспящият
зная само едно - няма болката край
и след ада
няма миг на покой без страдание
ти кажи ми, о Ним
скърботворецо... как
ще се сети сърцето за твойта печал
ако нож го пробожда

- Дрома, царю на болката
знаеш ли
от кое боли повече-
ножът в гърба
или чувството че си предаден
от кое боли истински
знаеш ли?

6.

Ненадмогнати сте, мои владетели
двуетинството ви ражда борба
главите ви страшно танцуват
върху чудовищни шии
вкоренени в бездната

Спрете за миг своята кавга
аз видях последния човек
да ви очаква
пуст
като ятото на своя смях
който се блъска в стените на каньоните
пуст
като стъпката на вечерта
върху превърнатата в гроб земя

Аз видях Последният човек
и очите му
а в тях нямаше страх
нито разкаяние
защото той погуби всички от своя род
за да предизвика боговете

Ала щом хората измряха
и боговете умряха с тях
а последните думи на Последния човек бяха:
"Аз съм изгревът и залезът на този свят"
сетне той дълго очакваше
нещо да се случи
забрави времето и старата си същност
откъсна се от всички измерения
и някак неусетно се превърна
в Ирелевант

7.

- Той ще скърби - изрече Ним
цялата вселена е направена от сълзи...
той ще скърби.
- Той ще страда- извика Дрома
болката е господар на всичко
а аз съм господар на болката.
Ирелевантът
ще бъде последното бойно поле
за нашата безсмъртна вражда
и като изстрел в слънцето
ще бъде бунтът му

Сега той ни очаква
непоколебим
потомъкът на хората
и животът
е цялата мощ, която притежава
животът
който скоро
няма да му принадлежи.

Ирелевантът II

Замъкът

1.

Космосът зее - черна рана над мен
Аз строя стените на своя замък
вграждам в тях телата
на мъртви метеори
стигнали със сетния си огън
земята ми.

Чувствам трусове
които ме предупреждават,
че към моето царство идват армии

О-о, някога така изстребих
хората и взех животите им
Кой идва да ми "подари" сега
Нещо, от което нямам нужда?...

2.

Не виждам знамена
не чувам рогове
само агонията на земята
и конвулсиите на въздуха...

Някой се промъкна в мен
като вятърът в кулите на моя замък

Пред очите ми танцуват факли
тялото ми е клада от грехове
А пламъците хвърлят сянка
по-голяма от нощта
Сянка, която някога познавах
и от която моят род
се страхуваше...

- Аз съм Дрома.
Дойдох
за да ти донеса болка.

3.

...Това беше много отдавна
Тогави не бях какъвто съм сега
Плътта ми бе нежна
и уязвима за теб
А силата ми се пречупваше и падах
на някое от твоите извратени стъпала

Но вече го няма смисълът
да ти се подчинявам
Сега аз имам дарбата да взимам
от всеки всичко
Аз съм Ирелевантът
и в мене свършват пътищата
като паднали звезди
Аз строя от тях
мъртвите си замъци

Виж как танцувам като саламандър
в твоя огън
Виж как жилата ти потъват във плътта ми
и с болката си
стават част от мен
Не се опитвай...спри!
и ти си мой

Макар да не те искам.

4.

Още някой се блъска сляп
из пустотата в мен
като ехото на предсмъртен вопъл
Ти ли си това, Ним?
Какво търсиш - сърцето ми?
Или път да избягаш?
Обречен си!

Аз те усетих...пуснах те
докато Дрома издъхваше
за да търсиш спомените ми
като неизгорели писма
в пепелта на отдавна изтляло огнище

Намери ли нещо, Ним?
Откри ли нещо скъпо
което да заразиш със скръб
Мислиш ли
че това би те спасило?...

Аз разбивам с чукове сълзите.

Помня как най-първа погубих майка си
Помня как децата ми спяха,когато
смъртта влезе при тях
заедно с мен
Помня греховете на цялото човечество
защото накарах всеки един
да ми се изповяда
преди да го убия.

Помня, но не ме интересува
хората ги няма
И светът стана някак плосък
Слънцето е златен паяк
размазан на стената му

Чуваш ли ме, Ним?
Сега от двама ни
само ти си тъжен

Ним...
и ти си вече спомен.

5.

Замъкът ми още стои недовършен
само да вдигна очи към небето
и няколко звезди се самоубиват

Едно върху друго
полагам телата им
зидам
(Не знам защо правя това -
може би навик
останал от моето "преди")

Аз съм Ирелевантът
в мен свършва сътворението
и замъците, които се опитвам да издигна
поглъщам след като ги построя.

Ирелевантът III

Геометрия на Хаоса

1.

В паметта на пространството
са заключени сънища
Спомени за светове
които отдавна не съществуват
кошмари за същества
пътуващи из галактиките
върху трупове на угаснали звезди
Същества- аниhilатори
откъснати от измеренията
Еволюенти
погълнали своите еволюции
саркоми в организма на Вселената

Те бродят
един към друг
Приближават...и същевременно
не помръдват
Космосът се движи и потъва в тях
единственото, което притежават
е Жаждата-онази гибелна гравитация
повлякла и самите тях
към нищото.

2.

Те не знаеха кой от тях беше Първият
Никой от Ирелевантите не очакваше да има други
Това би било страшно
а те не изпитваха страх
Но звездите намаляваха
и в своя огнен бяг кометите
донасяха известия за ужаса на нещо неизбежно
преди да ги погълне неизбежното...

3.

Ирелевантът от система Радула
спря притока на време и се взря
в пулсарът, който трепкаше тревожно
като отворено сърце над него
сърце от сини мълнии

Мислеща звезда -
той беше произлязъл от такава
Един неутронен мозък
който поддържаше живота на куп жалки планети
Това беше преди имплозията...
Сега те всички бяха вътре в него
не съществуваха
Съществуваха само Той.

Ирелевантът гледаше звездата
Импулсите ѝ стигаха до него -
език, който нямаше да забрави
както нямаше да забрави произхода си
Не, че имаше значение
след миг пулсарът щеше да изчезне в него
Миг или повече -
колкото той позволи

Но...имаше нещо в тази звезда
Той я спря - не да види страха ѝ
нещо знаеше тя
За него и... за някой друг
Нещо, което накара Ирелеванта
от мъртвата система Радула
да се почувства странно...

4.

Той попита:
- Къде е близникът ти?
- Мъртъв е - каза звездата
- Кога ме е срещнал?- гласът му не се промени
- Не беше ти...друг като теб.

Той спря пулсът ѝ за миг
сякаш си играеше
после неутронният му смях
озари студената галактика:
-Аз съм нулата в координатната система
в мен свършват всички измерения
хаосът е мой подчинен
и аз съм подчинен на Хаоса
Още някой като мен? Няма смисъл!
Но нима в Хаоса има смисъл...

- Нарича себе си Ирелевант
Последният е от някаква биологична раса
сега унищожава всичко
не зная мен защо ме пощади...

Звездата замълча

- Не те е пощадил.
Изпратил те е, за да ми предадеш, че идва.

5.

"Ирелевант - замисли се той,
щом звездата изчезна в него -
ще трябва да го питам, какво значи
преди да го погубя."

Ирелевантът IV

Гласът

1.

Името на мрака
вчера беше "сянка"
"Студ" и "Смърт косяща"
Днес е моето име
скоро ще го помня
Само аз, защото
няма да оставя
никой друг
накрая
сам ще се погълна
цялата Вселена
ще загине в мене
Аз съм гроб, от който
никой не възкръсва
Кратер, в който нищо
вече не бушува
Кладенец изпиващ
кръвта на душите

Погледът ви стига
до моите чертози
Бъдещето свършва
в бездната, в която
аз се спуснах първи
аз, Ирелевантът
бездната човешка...

2.

**- Все още има смисъл да се върнеш
погубеното сътвори отново
Не заличавай тез, които идват
Все още има смисъл
да живееш...**

3.

Не беше просто вълна от звук
а глас...глас, който събуди
Мъртвите

Той обозря пространствата
като злокобен фар
извикал светлината си обратно
Не откри никого
може би беше чул
резонансът на Галактиките

Но вече нямаше галактики
стерилни бяха всички измерения
И само този глас, дошъл отнякъде
спотайващ се в самия него-
В Ирелевантът -
сам останал с нищото

4.

**- Пощадата е пътят ти към мен
за да ме стигнеш, трябва да създаваш.**

5.

Къде си!
През паралелните вселени крача
откривам само своите следи
Във заличените пространства
теб те няма.
Гласът ти...близък е
Но кой го праща? Кой!...
Мълчание по всички измерения
и думите изплуват в мен от бездната

**- Не ме търси там, гдето имаш власт
Не съм дименсия, а състояние
Улавям те, но ти до мен
не стигаш.
Защото аз съм вътре в онзи храм,
във който никой няма да проникне
от твоя вид**

-Аз съм единствен, неподвижен, вечен
Ирелевант обрекъл се на Хаоса
А ти си лудостта на самотата ми
зовяща ме да се унищожа

**- Виж космоса...той става все по малък
и срещите ти с "другите" са близки
Ала не осъзнаваш и те също**

**Че ти си вечерта навън
Ловец на сенки
онези, що не спят са в моя храм**

6.

Гласът изчезна, както бе дошъл
но откънтя неуловим
Ирелевантът
за миг усети някаква безпомощност
за миг
отново бе Последният човек.

Ирелевантът v

Годъкам

1.

Мъглярината приличаше
на призрачен чълн
в неподвижна и тъмна вода
на усмивка
скрила зъб със отрова във себе си

Ирелевантът бавно приближи -
със своята планета
и спътника кръжащ около тях
като глава, която търси тяло

Мъглярината се сгъсти пред него
и белотата и помръкна, сякаш
там някъде зад нея мина сянка

2.

Надалеч, надалеч беше мракът
само мрак без звезди
Бели пари
се издигаха, като че скоро
тук бе имало клада и всички
светове са превърнати в пепел

Тук угасна галактика Гримия,
Корзиния с сияйните пръстени
и смарагдния изгрев над Айон
Тук умря белозвездната Лежонья
И злочестата майка на онзи
който първо погуби сам брата си
Сетне нея-...системата Радула

3.

Мъртва мъглярината...
Устни...кораб...
Мъртва мъглярината...

Покажи ми сърцето си!

Акостирала в черните заливи
бяла мечта

Кой се крие зад теб!
Като кръв под плътта
като дебнеща стадото облачно
хищна зора

Аз съм звезден ездач
звезден динакор
Приближих твоите черни пространства
и видях празни орбити
и изтръгнати парсеци време
Казах си: ти си тук
същият като мен
Твоят път свършва в моя

Покажи ми сърцето си!

4.

Корабът бавно потъна
устните се превърнаха в стон
Мъглярината изчезна, а зад нея изгря
чудовищна
бляскавочерна
свърхнова.

5.

Ирелевантът стоеше пред нея
стъпил на своята земя
с гневния спътник застинал над рамото му

- Закъснях за теб -заговори мрачната звезда,
Позволих ти да съществуващ...

И се взря в празнотата зад него
Ирелевантът се усмихна:

- Майка ми казваше
че умиращите звезди изпълняват
невъзможни желания
Сега твоята гибел е мое желание
А моето желание е: твоята гибел...

Той почувства погледът ѝ
Част от планетата му се откъсна
и се изгуби в тъмната ѝ паст
- Срещал съм много като теб -каза звездата
Летят между звездите
предпазливо
затворени в своите кофчези
кадавери
Космосът не е дом за вас
няма нужда от вас

А аз нямам нужда от никого

Бях звезда, която хранеше всички звезди
със светлината си
сега съм дупка, зев
и в мен царува мрака

Едно по едно прибирам
съзвездията, върху които е написана съдбата
Няма по-могъщ от онзи
който сам слага край на себе си
след като е сложил край
на всичко друго

Да твориш значи - да бягаш
от края
да се страхуваш от пустотата

Аз нямам страх, затова разрушавам
Нарекох се Годъкам- Черно слънце

Ти, който стоиш пред мен
Името ти не носи сила
сам ти си слаб и жалък
В своето пътуване към самоунищожението
Погледни себе си
запазил си планетата, която те роди
запазил си луната ѝ безсмислено облитаща
В теб има сантимент

- Не сантимент...
Това не е луна,
а слънцето на моята система
Аз го изпратих в новата му орбита
Аз, заповядващият на звездите
ще бъде роб на моята гравитация
А ти, звезда, ще бъдеш нейна жертва.

Ирелевантът VI

Целувката

1.

Първа се разпадна светлината
и всеки неин цвят изгря за кратко-
ден, който се усмихва на смъртта

Звездата беше черно огледало
лицето на мъжа - калейдоскоп
На сенките разкъсващи лъчите

един след друг лъчите си отиваха
и сетната им ласка бе за тези
които нямаха към тях пощада

2.

Последният човек целуна слънцето...

3.

Там, гдето свършва времето и плътността
на измеренията...

Там,
гдето не достига фотонна кръв
изтласкана
от пулса на квазарите
е Храмът без врати
във който някой чака
едно прераждане
да го освободи

Малцината поели
по пътя на смъртта
го чуват да говори за "спасение"

Но как да спреш кръвта
която се изтича

От вените на тези, обичащи Зората
когато в теб живее
Вечерта

Намерил си приятел
единствено във себе си
За него е последният ти изстрел
Погубвай първо всеки
на теб приличащ...всеки...
Погубвай първо всеки...
Погубвай...всеки
Погубвай...

Сбогом, Черно слънце!

4.

"Не разбирам..."
Импулсите на звездата бяха объркани
докато силите я напуснаха:
"Той е само един червей
върху отхапан плод
Аз съм дървото, от което се откъсна
всичко загиваше в сянката ми...
А сега...чувствам...Пустотата...
вика моето име...Годъкам..."

Той се разкапваше
върху озъбената като череп планета
Ирелевантът строеше черна цитадела
от плътта му

- Кажи ми- попита той студено, щом достигна
живият мозък на звездата,
- Спохождала ли те е чужда мисъл?
Незнаен глас да те е призовавал
докато идваше към своя край?
- Кажи ми и ще го посрещнеш бързо...

- Аз съм Никой извикан от Нищото -
Промълви гаснещото слънце

- А гласът?... Чу ли го? Говори!
чу ли го вътре в теб?

Импулсите затихваха

- Вътре в мен...е само онова
което оставих след себе си
Онова,което... и ти носиш... в теб
Няма друг глас...освен
Твоя собствен...вик...във нощта
който никой не ще чуе...

5.

“Виж какво стана”-
Каза Ирелевантът сам на себе си
и погледна към черния замък -
“Вече никой не живее тук”.

Ирелевантът VII

Веспреморта. Изпращането на Рати

1.

Тази приказка идва от забравени времена
когато на земята
се раждало само доброто
Никой не воювал. Нямамо кавги
Болестите и кошмарите не съществували
Смъртта дохождала като отмора, като сън
Хората сами я призовавали
щом почувствали, че духът им е отпил
от всички извори на сътворението
и е утолил в тях своята дълбока жажда
за красота

2.

В онези времена над света царувала
Богинята-пролет Рати
Животът не познавал старостта
Светът бил цъфтяща градина
Дните били песни, а нощите-музика
Щастието живеело във всеки-
чисто и достъпно като въздуха

3.

Една вечер в небето се появила
чудовищна черна ръка
и повлякла съзвездията като откъснати насила
Перлени наниз
Прекрасни звезди- животворни слънца
и разумни планети-
Ръката прибирала всички
алчно в себе си

Земята била обречена
Хората не познавали войната

На света имало само едно оръжие:
Веспреморта, мракоубиеца
Древния меч изкован от бога на зимата
бащата на Рати, адрифис

Върху едната страна на острието му
имало надпис:
“Възкреси смъртта, за да я погубиш”
От обратната страна надписът продължавал:
“Една е кръвта на мрака и на светлината”

4.

Било като пролетна слана -
сърцето на Рати се изпълнило с жал
Тя пожелала да спаси земята си
и живота на своите поданици

Богинята оставила
венеца си от анемонии
на един бял камък
и поела с разпуснати коси
и дреха от сияние
нагоре по мраморната стълба
възвеждаща над облаците
Там бил Дворецът на спящите
в който я очаквал мечът на баща ѝ
Веспреморта

Съществата от целия мирен свят
дошли да я изпратят
А скръбта им била безбрежна

от крайморските долини
като шепота на прибоя
препуснали Нереиди
върху синеоките си коне

Цветоносни дриади и нимфи
слезли от горите
за да изпратят заедно с хората
своята богиня.

Рати се изгубила в облаците
През нощта завалял силен дъжд
а в небето танцували мълнии

Богинята се сражавала с мрака

Отдолу хората видяли
как черната му ръка поглъща
Дворецът на спящите

С утрото на новия ден
всички земни твари се усмихнали
през сълзи на изгрева
Слънцето било живо! Те били живи!
Ръката...сянката...я нямало в небето

Но и Рати не се завърнала

5.

След тази нощ
във хората се заселил мракът
На земята зацарувала смъртта
Тя вече управлявала сезоните
“Щастие” станало отсъствието на нещастие
А примамлива и опияняваща изглеждала
всяка мисъл за унищожение

6.

Като повечето приказки
и тази тук свършва с надежда
Някой ден Рати ще се завърне
със своя несломим меч
пролетта
победила космичния мрак
може би ще прогони и
Мрака в сърцата ни.

Ирелевантът VII

Д-р Вант

1.

Когато се върна след час
на чаршафа му още стоеше
гънката от ръката ѝ
Тялото не бе помръднало
Жената си помисли с тъга:
Ако можех да видя очите му
щях да разбера къде е.
Но превръзките ги скриваха

Превръзките скриваха мрака

2.

На визитката с рицарски букви
пишеше: "д-р Вант
архитект-реставратор
колекционер на антики"

- Превъзходно- помисли си тя, -
купувач за мойта находка
Той каза:

- Заповядайте в моя дом
ще обядвате с мен и семейството ми
Доведете и вашият Веспреморт...
(Тук се усмихна приятно)
...Историята му ме развълнува

"Семейството..." - тя изпита тъга
"Очарователен мъж...забрави!
Просто бизнес..."

3.

"Моят дом" беше замък

Дълга бяла алея
редици от брястове
със накапали цветове
и железен портал
изкован от звезди

"Неоготика" - тя прецени
Кули сякаш забити в небето
знамена със звезди
малки цветни прозорци
с нарисувани ангели и...
Пак звезди - като детска заря!

Вътре беше просторно и чисто
по стените на залите тичаха
полудели слънца и съзвездия
Покривът бе подвижен-отдолу
със гигантско оптично стъкло
през нощта се отваряше тихо
като око на лунатик

А от пода я гледаха острови
континенти и сини океани
Тя вървеше през тях, прекосяваше
планини и пустини и леко
се промъкваше в нечие царство
или дивна страна

"Доктор Вант плени своята гостенка
в звездния си чертог..."

-О, възшебно е! - Тихо възкликна тя,-
като в приказка сякаш съм стъпила
върху целия свят
И сте го построил съвсем сам!?

Той отвърна с усмивка:

- Обичам да гледам звездите

И я отведе във кулата-телескоп
за да нагазят заедно
в Млечния път.

4.

На масата той я представи:

- Деца, запознайте се
със госпожица Гуендолин
(Марта и Тим бяха сладки)
-...А това е мисис Вант-
баба им, моята майка.

Тя за миг се замисли.

Той сякаш отгатна:

- Съпругата ми неотдавна почина.
Малкият Тим се обади стеснително:
-Татко казва, че сега тя е слънцето
и всеки ден ще изгрява за нас

Мис Гуендолин се усмихна
и погали лицето му
Двамата с мистър Вант се погледнаха.

5.

Течността във катетрите сякаш беше замръзнала
през монитора мина блудна зелена комета
После още една и след равен миг-още една...
на прозорецът кацна сойка
Ноктите ѝ задраскаха ламаринения перваз
Младата жена откъсна очи от тялото
и я погледна, сякаш очакваше вест

В този миг някъде в космоса
още една звезда изчезна

6.

- Тя донесе оръжие в къщата -
Мисис Вант беше загрижена
Този меч...

- Майко, това са суеверия
Аз я обичам

Децата са свикнали с нея и са спокойни

- Но аз не, Ирей, имам лошо предчувствие

- Не мисли за това -

каза той бодро и се усмихна:

- Време е пак да бъдем щастливи

Ирелевантът IX

Еклипс

Онази сутрин
Той закара Гуендолин
на преглед в града
(Очакваха хубави новини)
Остави я и отиде на среща с приятел
който не дойде

Прибра се по-рано
и откри
кървава следа по бялата алея
Разбитият портал...решетките му
като сгърчени пръсти стискаха звездите си

Нашественици!

Охраната бе мъртва...мъртви рицари
разпиляни по двора доспехи
Убийци...алена трева...убийци!

Замъкът мълчеше

Два тъмни джипа чакаха пред стълбите
като заспали зверове

"Те" бяха тук.

Ужасът го побърка
втурна се в дома си, без оръжие -
отчаян демон шурмуващ катедрала

Завари майка си все още жива
да се дави в кръвта си
Съзвездията се завъртяха по стените
и спряха във очите й...

Децата!
Очите й му казваха: спаси ги!
Ъе са горе...тихо спят.

Не...
Мисълта се откъсна като кървава капка
и падна
със тежък акорд
ДЕЦАТА МИ ВЕЧЕ СА МЪРТВИ.

" Мистър Вант, добре дошъл във безвремието
Времето не съществува за онзи,
който няма кого да чака.
- Момент - промълви той далечно
още нещо трябва да сторя
и ще се върна тук завинаги."

2.

Всичко сякаш се случваше
някъде другаде
Той беше затворен в кабина
с бутони и ръчки
И управляваше себе си
много, много отдалеч

Очите му като камери
наблюдаваха целият дом
Виждаше през стените, всяка стая
детската - две подгизнали в кръв легалца
Кабинетът му - силуети разпиляват книгите
изстръгват картини от рамките
изсипват, натъпкват в едно
реликви от разни епохи

Всяка стая...силуети навсякъде. Търсещи.
В кулата-телескоп
някой сам се кикоти-
заточен сред стените й
Урод

Той видя пак очите на майка си.
"Какво търсите още, мерзавци
Най-ценното вече ми взехте!..."

3.

Ръчките в кабината се движеха
Той отиде до поставката за мечове
изтегли Веспреморта
и тръгна като в транс
през амфиладата от зали

Силуетите изскачаха отвред
те стреляха по него и улучваха
Но той не падаше. Не спираше
достигаше до всеки
и го посичаше

Под него океаните преляха
от тежестта на трупове
и цялата земя стана червена.

Сега той бе чудовището в замъка.

4.

Полицайте дойдоха късно
и тях ги очакваше мечът му
Повали четирима
Останалите стреляха... и стреляха...

Той се олюля и се строполи
като че ли от тежестта
на всичкото олово влязло в тялото му

Ръчките не работеха вече
кабината беше празна.

5.

- Име?- Попита дежурният
- Гуендолин Хиеман
- Име на пациентът, който искате да посетите?
- Вант-каза жената, - Ирей льо Вант.

Ирелевантът X

Сянка без име

1.

- Хаосът има съзнание - говореше гласът,-
но той не иска плът
Материята разединява съзнанието
подчинява го на себе си
кара го да я пресътворява
защото нейният живот е кратък
и тя разбира това чрез съзнанието
Ала никой не може да убеди
съзнанието, че е вечно
никой, освен Хаоса

- Съзнанието се страхува от Хаоса -
каза Ирелевантът

- Материята се страхува от Хаоса -
поправи го гласът,-
Онези съзнания,
които от началото са били
в симбиоза с нея
и са забравили своето цяло, своя произход-
те се страхуват
Чистите съзнания не се боят от Хаоса
Защото те са Хаоса

- Защо Хаосът е създал материята?-
попита Ирелевантът и потръпна
при отговора:

За да стигне до единственото място
където няма власт -
моят храм -

2.

-...61...61 Куршума...-

Повтаряше нервно лекарят
сякаш, за да си внуши сам
че е истина, -
това е невъзможно
дори за Шиноби...

Гуендолин го гледаше озадачено

- Разбирате ли, - заобяснява
глупаво той,-
Вкъщи аз и синът ми играем
на една електронна игра
героят ѝ има безброй животи
и лесно...

- Жив ли е той, докторе?!-
сепна го пълният с болка глас
- Простете,...мис...да, той е жив
състоянието му изглеждаше безнадеждно
операцията беше ад
Но организъмът му издържа...
- Мога ли да го видя?-
прекъсна го тя умолително
Не успяваше да контролира
гласа и сълзите си
- Можете да постоите при него-
отвърна съпричастно лекарят,-
Ще помоля охраната да ви остави насаме
но се боя, че той...още е в кома
- Кома...до сега?- Сълзите ѝ сякаш замръзнаха
цялата я скова студ,-
Но това са 4 дни!

Лекарят кимна умислено:

- Случи се нещо много странно
След операцията той изведнъж се свести
изтръгна системите си и измъкна
интубатора от гърлото си

После...започна да се смее силно
и да стене
Помислихме, че е от болката
или от внезапно възкресен
ужасен спомен
Сложих му успокоителни -
"Дромалгон"- за да спре болката
И "Нимазин"- за да прогони кошмарите
Тогава той внезапно изгуби съзнание
Отново включихме системите
очаквахме да се събуди
след няколко часа
Апаратите показваха
нормална дейност
на мозъка и на сърцето му
Но той не беше там
в тялото му сякаш нямаше никой...

3.

Всичко в стаята беше бяло
Тъмнината на монитора
се приближаваше до очите ѝ
приближаваше се...

"...Мис Хиеман, вашият приятел
е изпаднал в дълбока кома
За съжаление
никой от нас няма представа..."

Приближаваше се...
Импулсите на съзнанието -
криволичещи зелени комети-
изчезнаха

Тъмнината я обгърна
и тя изведнъж се усети
уловена като в паяжина от нея
В паяжината се гърчеха комети
оплитаха се звезди
На нишките и се въртяха планети
Бяха хиляди.

Изведнъж те всички замряха
Тъмнината вибрираше
като че ли някой я притегляше
с невидими пръсти
и тя всеки момент щеше да се разскъса

Зададе се Сянка без име..

Ирелевантът XI

Преди залеза

1.

- Храмът ли!?- Не можеше да го скрие -
желанието

Гласът разбра:

- И твоят интерес е зловещ
защото съзнанието ти е подчинено
на Хаоса

Някога той създаде материята
за да надмогне духът си

Духът е форма на съзнание
степен на съзнание

Духът на Хаоса е могъщ
но нищ

Думата "себенадмогване"
за него бе непонятна
А тя е ключът към мен

Когато се появи материята
Хаосът разскъса съзнанието си
във всяка частица плът
обитаваше неговият дух

Обитавах и аз. Но мълчах.

Ала в цялото това многообразие
от материя...нещо се случи
Нечие съзнание откри
"Любовта", откри "доблестта"
"Саможертвата"

Те започнаха да пристигат
един след друг-"низшите духове"
които вече не бяха такива
Идеята на Хаоса се сбъдна

Но не съвсем.
Хиляди съзнания, частици от неговото
Ссе освобождаваха - достигаха
"Спасението" на храма
и ставаха част от най-висшето състояние:
Хармонията.

Ирелевантът слушаше
и чувстваше борбата
на яростта и благоговението
вътре в себе си

Гласът продължи неумолимо:
-...Повечето духове не бяха готови
в съзнанията им живееше Користта
Те бяха свързани с плътта и Хаоса
по-силно отколкото с Хармонията
За тях бе прераждането -
нещо като още един шанс.

Хаосът разбра
разбра, че никога не ще проникне
в храма
Не и в състоянието, което е
Разбра също и че губи себе си
Тогава той създаде войните...
Войните на мрака
за да унищожат материята
и да върнат низшата му власт

"Първото свое, което създадох
бе способността ми да унищожавам
Последното свое, което унищожих
бе способността ми да творя..."
спомни си Ирелевантът древният кодекс

- Кой са тези войни? - Попита той
макар да чувстваше отговорът
- Те са от различни раси
в тях живее първичният хаос

Космосът непрекъснато намалява
срещите между тях са неизбежни-
Срещи на хищници
По-могъщият поглъща по-слабият
до скоро бяха трима
Но ти унищожих Годъкам.

Ирелевантът отпрати слънцето си към залез
- Кой е последният? - попита спокойно той
Докато гледаше как сянката му се удължава
- Онозма Граба - гласът прозвуча като
Тежка въздишка - Ръката на Мрака

Ирелевантът XII

Вратата

1.

Замък тъгуващ
Алея без слънце
с листа неизметени

Замък сънуващ
в камбана без звън се
трошат ветровете ни

Твоите звезди са далеч
и сълзите на кулите капят
във тях - невъзнесени

Бродя прегърнала меч
а сърцето ми хапят
оголелите есени

Всичко е мъртво навред
в тези зали сега е студено
без твоите ръце

А дворецът е сякаш от лед
няма кой в моите вени
огън да накладе

Скъпи, къде си?!
Аз се събудих и искам
да вляза в съня си отново

Пустии адреси
неми звънци днес натискам
с ръце от олово

Аз се събудих сама
Ти не успя и остана
взел своя свят

Носиш се в вечна тъма
все по-далече от храма
близо до празния ад

Чуй: под плътта ми бият
две сърца вече и в мене
растне живот

Твоите очи се крият
в мрака. Безсилното време
спря своя ход

Помня тогава стоях
пред онази врата, както сега -
там бе заключена стая

Аз те попитах със страх
ти ми отвърна с тъга,
че във нея е Края

“Щом се отвори веднъж -
тази врата-
вечно остава да зее

Вика тя звездния дъжд
само смъртта
в нейната стая живее

Тези, които избраха
да осквернят твоя дом
счупиха всички врати

Те най-напред го разбраха -
миг след последния взлом
че вратата...си ти.

Как да те върна от там?
ти си избягал във кома
мил арестант...

- Моят сън вече е сам
Аз съм безпътен, бездомен...
Ирелевант

2.

На земята мисълта гони космоса
В космоса мисълта търси земя...

Той стоеше така мълчалив
върху своето късче планета
Не убиваше вече звезди
гледаше отвъд тях
мисълта...

"Единственият, който ме чака
е, за да ме погуби..."

А гласът го разбра и остави
дълго сам. Ала той го повика:

- Яви ли се на друг от войните?
- Само ти ме чу - каза гласът
- Защо е тъй? - Попита Ирелевантът
- Заради човешкото в теб.

3.

Звездите тук бяха много, но неподвижни
Той пътуваше между тях като Харон
в царството на спящите
Черните води го теглеха с мъртвите си течения
а мъжът не се противеше
Сякаш бързаше по-скоро да стигне
мястото на последната среща
Две огромни луни се отдръпнаха бавно от пътя му
изведнъж пред очите му се разкри гледка,
която го смая...

Ирелевантът XIII

Колекционерът

1.

Пристанището на обречените...
Той си спомни една история
историята за черния кей
на който корабите спирани
за последен път

Красиви шхуни, горди каравели
и бригантини леки като бриз
идвали на това място
за да потънат завинаги
натоварени със съкровищата си
надживяли стихии и битки -
те потъвали кротко накрая

И в това последно пътуване
капитаните и екипажите им
не ги напускали
Те потъвали заедно
със своите кораби

Някога той не разбираше
какво ги тегли натам, към черния кей
към пристанището
Не разбираше защо остават
сето, че сега той беше и двете -
Черен пристан, който привлича обречените
и обреченик, който върви към неизбежното.

2.

Сега корабите бяха планети
Армади от звезди с огнени платна
сияеха една до друга
едва-едва докосващи се с пламъци

Те всички гледаха към тъмнината
А тъмнината френетично ги люлееше
изпиваше светлика, гравитациите им
оставяше им мъничко живот
за да мъждукат - без да се надяват
Гигантски пристан за безброй обречени

А в центъра му беше Лудостта.

3.

Хаосът се замисли:
Не искам да бъда око - само да виждам...
Не искам да бъда устни - само да говоря...
Искам да бъда ръка - само да вземам.

Той създаде Онозма
и вля в него своето съзнание
Остави му тъмнината за плът
и "ръката" за форма
Така с призрачни пръсти
Онозма започна
да разприда Вселената

И колкото повече галактики унищожаваше
толкова по силно осъзнаваше
грозотата на своето съвършенство
В него се настани Лудостта
Тя го направи
екстравагантният садист на Универсума
Тя го превърна
е "Колекционерът"

4.

Онозма знаеше, че е "ръката"
която слага точка
на всяко изречение - "последната ръка"
В "последното раздаване"
краят на "играта без играчи"

Затова взе решение за бавна
царствено красива смърт
Отбираще прекрасните творения на космоса
като суетник, който търси
Само най-редките и прелестни бижута
ненужното- той го поглъщаше
с "лека ръка"

Искаше да останат накрая
само той и колекцията му
тт скъпоценности
Тогавя Онозма, ръката на мрака
накичен с тях -
цял в гривни от астероиди
и пръстени от светещи луни
и нешлифовани слънца
щеше да изпълни мисията
която носеше в превзетото си
от болестта съзнание
Ръката му щеше да сложи
последната си точка след фразата:
"Естетика на самоунищожението"

5.

Пътят до последния от войните
бе блокиран
от летаргично плуващи тела
Ирелевантът гневно ги разпръсна
като билиардни топки из пространството
И се яви пред мрачната ръка
досуц митичен смъртен се изправи
пред бога на съдбата
Понесъл грях голям като планета
ала не търсец своето опрощение
или възмездие
а само смърт

Ирелевантът XIV

Ръката на мрака

1.

Онозма не бе нищо друго, освен
един ужасяващ контраст
между мрака и Хаоса
Сякаш нечия длан бе изстръгнала
къс от плътта на тъмнината
и отпечатъкът ѝ бе останал
да зее
в гъстата ѝ черна кръв

Ирелевантът усети върху себе си
погледът на първичната бездна
и потръпна

Гласът го нямаше в този момент

2.

Пръстите на Колекционера си играеха
с една обезкръвена двуопашата комета
- Очаквах те - дойде като насмешка
От тъмнината на дланта му,-
Виждам, че ми носиш и дарове
Планетата ти не я бива - повредена стока
Но слънцето мога да взема -
прави хубаво хало

Ирелевантът така отговори:

- Слънцето и планетата ми
няма да ти трябват
Там, където ще идеш след миг
както и всички останали тук

Ще умреш беден и грозен
А след теб аз ще трябва да свърша
Работата, която ти не си могъл

- Забавен си - каза Онозма
и небрежно "посегна"
към една поомръзнала му вече звезда
както дете, което си взима
станиолен бонбон
от безкрайно голяма кутия
Звездата изчезна погълната , -
Как се наричаш?...

Последният човек го гледаше мълчаливо

Ръката запълзя в тъмнината
като паяк по паяжина
Пръстите ѝ откриха нещо:
- Виж аз какво имам за теб.

Мъжът се вцепени
Приличаше на...космически кораб
конструкцията му наподобяваше
замък с бойници
Летящ замък...заспал звездолет
Дюзите му зееха угаснали

- Вътре има един от твоите...спи.
Той беше първият от расата ви,
който ми се противопостави
Затова си го запазих-
Ръката се обърна
д цялата си пустота към Ирелеванта
и завърши безмилостно:
- А втори не ми трябва...

3.

Този път той го почувства -
шепотът на името си
Тъмнината го носеше -

Непозната и многолика черна тълпа
сякаш носеше ковчега му
и очи без сълзи
и лица без устни си предаваха
Името му
като спомен от траурен сън:
Ирелевант...ире-ле-Вант... Ирей льо Вант...

...Нейде отвъд тъмнината
бялата стая застина
в две още топли зеници
Мониторът каза "край на играта"
и сложи зелен хоризонт
на вечерта..."

Той почувства цялата сила на ръката
Беше като поглед, от който не можеш
Да извърнеш очи
Хаосът го викаше чрез нея
Съпротивата нямаше смисъл

...Защо акостират на Черния кей
най-светлите кораби
Храбрите капитани
защо не ги изоставят, защо?...

Ръката засмука океаните му
изстръгна планините му
Наказанието за Хаоса бе хаос

...Моретата, с които се целувах
и хапките земя, които ядох
изчезнаха...оставиха ми болка
и слънце, в чийто лик да се оглеждам...

Слънцето...неговото слънце-
и то се изгуби в нея
изчезна като карта на фокусник

...В теб има сантимент...

...Татко казва, че сега тя е слънцето
и всеки ден ще изгрява за нас...

Отново го ограбваха
Ограбваха двореца му
Земята, на която сега стъпва
не е същата
Океаните не са кървави...не са
кървави...не са кървави...
Океаните ги няма

А очертаните с боя върху континентите
силуети на детски трупчета...
Няма континенти

- Ти си сняг върху дланта ми -
говореше Онозма, -
труп във бяла стая
никой като всички
Аз съм единствената истина
в съня от който няма да се събудиш...

Ирелевантът XV

Коридорът

1.

Всички звънци бяха будни
когато той тръгна
по празния коридор
осветяван от трепета
на тревожните алени светлини

Не докосващ земята
той остави очите си
втречени в бялата стая
Подмина екипът от лекари
с тежки тела
спринцовки и електроди
опитващи се да го събудят
Подмина ги без усмивка
защото и усмивката
остана при очите му

В коридора
той видя само
една жена, която плачеше
И се спря, за да изтрие сълзите ѝ
но ласката му премина през нея
неуловима като спомен
и той разбра
че отново е не-реален

А те бяха много-реалностите
В едната той беше д-р Ирей льо Вант
Архитект, влюбен в археолож-
ката Гуендолин Хиеман
Баща на две прекрасни деца...мъртви деца...

В другата беше Последният човек
Войнът на Хаоса, който поглъща
Вселената
И пътува върху останките
от своята опустошена планета
към последната среща
с Ръката на Мрака

Може би само едната от тези реалности
беше истинската
А другата - само сън
Той трябваше да избере
но стана късно...

Третата реалност бе смъртта

А той беше Ирелевантът-
Успял да се откъсне от всички измерения
но неспособен
фа надмогне нея.

Сълзите на жената капеха през дланите му
Устните ѝ шепнеха името му
Покрай него премина друг призрак-
Той го позна но остана безразличен
Беше един от онези, които посече - грабителите
Призракът сякаш не го забеляза,
продължи по коридора

Ирелевантът отпрати
скитация си поглед след него
Коридорът внезапно свършваше
като недовършен мост в тъмнината

А там, дълбоко в нея
недосегнат сияеше
Храма...

2

Ръката се смали и концентрира
като отрова тъмнината си
Пръстите ѝ обхванаха
немощото тяло на Последния човек
Онозма му прошепна с уродлив глас
Нескрил безмилостната си зловещина:
- Ще пия от теб,...братко...
Жив искам да те изпия...
Ще те хвърля като дрипа
в краката на Хаоса, нашият баща...

Изведнъж се чу тътен
сякаш нейде наблизно
Някой запали гигантски двигател
Огънят в дюзите лумна
След миг звездолетът се освободи
от паяжината и кацна на планетата
По обезобразеното тяло
на умиращата земя
премина трепет

Ръката застина
вкопчена в своята жертва
Стените на кораба-замък
се разделиха безшумно
И от сърцето му излезе
неочаквана като Надеждата
една жена облечена в сияние
Тя тръгна към двамата войни
без страх, с божествена решителност
в очите си
А красотата ѝ бе равна
на смелостта ѝ

В ръцете си тя държеше меча
изкован в пещерите на зимата
от леден огън
Мечът завещан ѝ от един умиращ бог -
нейният баща Адрифис.

3.

Съдбовен
Веспреморта се стовари върху Ръката
с цялата сила на Светлината
Викът на Мрака разцепи Хаоса,
нечут от никого.

Ирелевантът XVI

Изгрей в мен!

1.

Мракът събра ръце
Време е за молитвата
Но за кой да се моля аз?
Всички братя загинаха...

Времето ми изтече днес
Пътят ми е само един
Нямам святост, нямам душа
Всички братя загинаха...

Храмът пустей като сълза
Празна сълза в празна нощ
и гласът му ми е най-чужд сега
Всички братя загинаха...

Трябва ли да предам своя ад
за да стигна до рая чист?
Кой ще успокои сърцето ми
Всички братя загинаха...

Никой от скверните не е стоял
по-близо от мен до този храм
Нямам сили да вляза аз
мога само да го заплюя

Братята ми загинаха!
Време е да ги последвам сам
Поглед обърнах към Смъртта

Но защо се отдръпна от мене тя?...

2.

Един след друг пръстите се откъсваха и гърчеха
Като отсечени глави
на тъмен дракон
Ирелевантът бе свободен
Но безжизненото му тяло
се свлече тежко върху ужасената земя

Онозма обърна
осакатената си длан
Към своята нападателка
Остатъците от пръстите му
се протегнаха и тръгнаха към нея
като червеи изпълзели
от мъртвата плът на мрака

Тя ги посрещна с меча си
Разсече ги отново и отново
но всеки път те се събираха
около нея и я стягаха
като обръчи на змия

Девојката изстена
Мечът се изхлузи от ръката ѝ
Дланта се приближи
и ѝ прошепна:
- През цялото това време
докато спеше в замъка си
сред звездите
Аз имах чувството, че притежавам
нещо излишно
в своята колекция
Сега разбрах-
не си ми нужна ти
не ми е нужен замъкът ти
Трябва ми само
твоео сърце...

- Онозма!...
Ирелевантът се беше изправил

и вървеше спокоен към него, -
Изгрей в мен,...братко!

Пръстите се отпуснаха
покорно запълзяха и се сляха с дланта
Ръката на Мрака сякаш засребря -
мъничък герб върху флага на нощта

Замръзналите планети изведнъж оживяха
като часовници
И всяка тръгна по своята орбита

Онозма изрече с променен, тъжен глас:
- Не исках...затова...ги събирах
- Не искаше да срещнеш края ли?-
Попита Ирелевантът
- Не исках... да убивам...повече
Чувствах се...затворен, неодушевен...
инструмент...не исках.

Момичето отново бе стиснало меча си
и ги наблюдаваше

Очите на Ирелеванта се напълниха с мрак
като очи на маска
Тялото му застина и за миг
взе очертанията на врата,
която се отваря
Ръката изчезна в нея

3.

На останалата без слънце земя
стояха те - двамата
Тя все още стискаше меча си

-Хубав замък - каза Ирелевантът
И я погледна
- Това е звездолет - отвърна тя предпазливо
- Зная...- промълви той отнесено,
обърна се и се отдалечи

4.

Лекарите изглеждаха изтощени
когато на екрана запрепусаха отново
криволичещите зелени комети
Очите на жената блестяха щастливо
като внезапно огрени от слънцето
дъждовни прозорчета
Там, в коридора
тя сякаш бе почувствала докосването му
Разбра и изтича
В бялата стая някой тихо
се бе завърнал.

Ирелевантът XVII

Завръщането на Рати

1.

Не помня земята си-
толкова горестна
толкова бедна
Залък останал
върху гробищен камък
Вода
неизгубила своята сладост
Майка - вярна на обичта си
поломена от старост
Очакваща
Сс кръв от скътани сълзи
да се завърна

Още малко...
Нощта
слиза все по-надолу
Все по-ниско над теб
като сянка на птица

Ти не чуваш сърцето ми, майчице!
А по теб броди мракът

О, вземете живота ми, пропасти!...
Нека тя да ме зърне
като чакана утрин
като рожба желана
Аз съм нейната пролет
Искам миг - да я стопля
да затворя с целувка
Очите й измъчени
преди съня...
да разлея
по лицето й....

Усмивка
... И вземете живота ми,
пропасти!

2.

В този замък на спящите- будна стоя
Гледам болната своя земя
От очите й с меч аз прогоних нощта
но лицето ми тя не позна

Някой друг скита сам в неизбродния мрак
Звездострелец...могъщ единак
Във нозете му падат ранени звезди
и от тях той чертози гради

Кой е той, майчице?...Моят леден баща
само студ в думите завеща:

"Ще се влюбиш в последния човешки син
ще загине той непобедим
Моят меч ще ви срещне в най тъмния ден
Ще ви раздели окървавен!..."

Кой е той, майко- скитникът
под Звездопада
има ли още в него пощада?

3.

Тези негови замъци - чезнат...мираж
ли е той?
или страж?
На смъртта часовой
Вечерта му я вика
навън
като звън
на сърце
Вечерта празнолика
зове
и плътта й раздира
Рапира...

Умре
пак звезда!
Бърза тя
да го спре
А в нощта
силуетът му зее
отворен чернее -
пълен с мрак саркофаг

Той погледна към нея...

4.

- Защо си тук - попита я, -
Аз...не съм те "притеглял"?

- Не си - тихо каза тя,-
сама дойдох...

5.

Снегът бе свил гнездо
на ламаринения перваз
В бялата стая сякаш стана
по-уютно и топло
Тя се надяваше
че и тялото му го усеща

- Мис Хиеман,- каза загрижено лекарят
Не бива да се напрягате толкова
Във вашето състояние
трябва да мислите за бебето.
Приберете се вкъщи и си почивайте
Ние ще ви уведомим, ако има
и най-малка промяна...

Жената погали тъжно
издутинката на корема си
Очите ѝ го погледнаха с няма молба:

- Бих искала- каза твърдо тя,-
да остана тук

Все още имам сили...
бих искала да бъда при него
когато се събуди
той има нужда от...нас

Вечерта поглъщаше света навън
Стаята грееше със спокойна светлина
по стъклата на прозорците ѝ
Зимата бе изковала
мънички мечове от скреж.

Ирелевантът XVIII

Зачатието

1.

Тя доближи устните си до неговите
Той я предупреди:
- Целувал съм само звезди
- А поддържаш ли все още
връзка с тях? -
Попита шеговито богинята
- Никаква...
отговори Ирелевантът

2.

Те се любиха върху развалините
на последния звезден замък
и телата им приличаха на бели статуи
издигнати над гигантска древна гробница

Рати чувстваше как той удържа тъмнината си
и я пази с частицата останала човечност
Усещаше полъха на пустотата
докато я прегръщаше
Като студено течение изпод прага на
здроно заключена врата
Тя беше като пеперуда
укрита нежно между дланите му
А той се опитваше да я пренесе невредима
през вековния студ
до сърцето си

Богинята знаеше, че там няма огън
Тя беше дъщеря на зимата
и единствената подарена ѝ нежност
бе усмивката на едно острие -
Острието на Веспреморта

Аз не съм като другите пеперуди-
помисли си Рати
Не ме привлича пламъка, а онзи
който гаси свещта

3.

Тя почувства болката едва когато
тялото на мъжа замря върху нея
Опита се да не я издава
но една сълза тръгна сама
и спря в ръката му
Той погали устните ѝ:
- Мислех, че съм унищожил всяка болка
на този свят
- Не заплаках от болка- прошепна тя
Той не разбра:
- Аз подчиних и тъгата
тя няма вече власт над спомените ни
- Не от спомени са моите сълзи
А от страх, че скоро ще те загубя
Обичам те!
Тя го притисна към себе си
и този път Ирелевантът
не се отдръпна

4.

Тя му разказа за първата цивилизация
за расата на боговете - достигнали Хармонията
но напуснали храма, за да се завърнат
и да научат хората на пътя към светлината
Но в хората живеел Хаосът
Те се вдигнали срещу боговете
и срещу самите себе си
С напредъкът на цивилизацията идвал
и умопомрачителният тласък
към самоунищожение

Войната погубила всички...

Ядрената зима сковала земята
за десетки години
По това време бащата на Рати-адрифис
построил корабът на спящите
в който замразил ембриони и семена
от всички животни и растения
на този свят
Часове преди началото на края
корабът им излетял в орбита
около земята, програмиран да се завърне
на нея след 40 години
За този период бащата и дъщерята
потънали в криостазен сън
Събудило ги кацането на звездолета
но планетата все още била в плен на студа

Всеки който поемел по пътя на Хармонията
трябвало да направи една велика жертва
много по велика от живота на самия човек
Бащата на Рати бил мълчалив и суров
той ненавиждал оръжията
Но сам изковал едно - мечът Веспреморта
Завещал го на малката си дъщеря
с думите: "създай рая! Пази го от Мрака
с този меч!"
Сетне Адрифис слязъл дълбоко
До все още горещото земно сърце
и детонирал заспалият вулкан Блефаростон
заедно със себе си

Лавата изригнала на повърхността
и стоплила замръзналата планета
Рати посадила върху нея
съхранените на кораба семена
и земята ги приела както майка-
спасените си от пожар рожби
Любовта ѝ била безгранична
Тя дала от живота си на всички
Грижела се за създанията
спасени и отгледани от Рати

И само младата жена разбрала
че в тях има нещо различно
Сякаш виждала не онези
зверове и цветя от преди да замине във космоса
а герои от приказки и митове
Тя разбрала, че войната е оставила
своята отрова в кърмата на планетата ѝ
Разбрала че тя е различна в един красив свят
и самотата ѝ се оглеждала в добрите очи
на нейните рожби
Но разбрала, че нейният път
е грижата за тяхното спасение
Така тя станала миротворната богиня Пролет

5.

И когато една нощ ръквата Онозма
се явила в земното небе
инкрустирана със звезди и пожелала
нейния свят
Рати се качила на своя подобен на замък кораб
и тръгнала с него и бляскавият веспреморта
на бран срещу Мрака

Онозма бил впечатлен
Той не очаквал някой във вселената
да му се съпротивлява
Пленил я, не ѝ позволил да умре
Дворецът на спящите и затворената в него богиня
станали един от най-ценните му накити
Той пожелал да погълне планетата
и да продължи унищожителния си път
Но хаосът му заповядал да я остави
Какво би станало - мислел хаосът
докато наблюдавал
съпротивата на младата богиня
ако в същество с такава сила
се всели мракът?

И в онази нощ след отвличането на Рати
бил заченат Ирелевантът

Ирелевантът XIX

Храмът

“Андая ремн неана Ирелевант
Иникан брефа дорум симима
Ном сее-ней, ном одроо-ней
Ве андая нен дорум добиа
Менде норемн снас евесипна
Пемтаи ней иви сани...”

“Беше човек, стана Ирелевант
Какво спечели, когато загуби всичко
Един изгрев...един залез...
Това беше животът ти
може ли някой да разбере
че между тях денят е вечен...”

1.

Събуди я светлината
Тя усети тежестта ѝ върху клепачите си
Посегна по инстинкт към меча си
но го нямаше до нея
От другата ѝ страна мястото на мъжа
беше пусто
Над главата ѝ витаеха звезди
и във всеки един миг някоя се стрелваше надолу
и озаряваше с полета си бълнуващата земя
и неспокойното лице на Рати
“Защо кръжите звездни лешояди?”- помисли си тя
“Нечия смърт ли подушихте?...”

Още един метеор одраска нощта
като клечка кибрит
И изгоря съскайки без да докосне земята
на светлината му тя го видя-
Мъжът стоеше с гръб към нея
Голото му тяло фосфорещираще

Само ръцете му бяха скрити в мрак
Рати приближи мълчаливо своя любим
Той сякаш я усети и бавно се обърна
Тя извика от ужас и страх -
Едната му ръка стискаше окървавения меч...

В другата той държеше сърцето си.

2.

-Защо? - През сълзи крещеше тя... - Защо?Защо?
Сгуши се в краката му и ги обгърна с ръце
а сълзите ѝ не спираха, не спираха, задавяха я...
Той се залюля като изоставен на вятъра
дървен декор
Думите трудно излизаха от устата му:
- Трябваше да го сторя...заради теб
...заради всички
Само така...ще си тръгна от мрака
Само така ще спра да убивам... звезди...

Той се свлече на колене и се подпря на меча
Сърцето му падна в пръстта
Кръвта се стече по острието на веспреморта
и покри надписа “възкреси смъртта,
за да я погубиш”
Тя го прегърна, но той не усещаше
вече прегръдката ѝ
Звездите бяха спрели да ваят
Освободени от властта на Ирелеванта:
- Сънувах тъжна жена в... бяла стая -
промълви той с гаснещ глас-
Стоеше край леглото ми
и плачеше... Слънцето беше
за малко при нея...
- Аз съм...- ридяеше Рати, - само аз съм тук с теб...
няма слънце...само аз и нощта...не си отивай!
Моля те, не тръгвай! Обичам те!
Не ме оставяй! Обичам те!

Той не я чуваше:

-...Слънцето...излезе през...онзи коридор
и остави... вратата отворена...за мен...

Мъжът притихна в скута ѝ.
Тя разтърси безжизнената му глава
в няма истерия
А сетне неосъзнала сякаш края
продължи да го люлее
и да повтаря думите: обичам те!
Останали без смисъл в тъмнината

3.

Храмът грееше като бяла чешма
в сухия мрак
Пред вратите му чакаха мъртвите

Странно - помисли си Ирелевантът -
Колкото повече го приближавам
Толкова по-нереален изглежда

Тълпата от призраци се отдръпваше от пътя му
Той сякаш вървеше по тъмнината
а те бяха затънали в нея

Ирелевантът бе поглеждал без страх
в огнените очи на безброй звезди
Беше свикнал с яркия студен блясък
и го игнорираше, но тук
Светлината сякаш беше жива и имаше глас
Тя го вдишваше, проникваше в него
Топла като кръв и го пречистваше

Вратите на храма се разтвориха
приветливо като криле на ангел
Лъчите, които плиснаха от вътрешността
Заслепиха мъртвите и те със стон извърнаха
безплътните си лица към мрака

Ирелевантът спря на прага
Обвян от вълшебния пламък

на сияйната вътрешност на храма
Като звездолет тръгнал по пътя към слънцето
Той спря, за да погледне земята за последен път
Толкова изстрадала му се видя тя
А жената, която го оплакваше - така сама и далечна
Обърна поглед към едно друго "преди"
Позна тялото си натежало от мрак
в чуждата бяла стая, позна жената
която го чакаше с тихи сълзи като запалена свещ...

- Ела... пристъпи прага - приласка
го напевно гласът
На храма...- влез в новия си дом -
домът на светлината
- Ти...- промълви Ирелевантът, - ти си гласът,
който говореше в мен...защо си тръгна?...
- Защото разбрах, че вече не съм ти нужен
Ти сам надмогна себе си... погуби
останалите пратеници на Хаоса
А твоята саможертва донесе на света
Спасение
Вече си достоен да влезеш в мен
Аз съм вратата към Хармонията
нейната съвършена вечност те очаква
Бъди добре дошъл...
- Грешиш, - каза последният човек -
стъпил в пустотата без земя под краката си
А гласът му откънта като удар на клин
върху каменните стени на нощта,
- Остана още един, който трябва да погубя
- Всички воители на мрака вече са мъртви-
каза Храмът
- Но не и воинът на Светлината...не и ти.
Ирелевантът го гледаше пронизващо
Храмът изведнъж се обви
в заплашителни бели пламъци
Лъчите му покосиха нощта
и нейните мъртви побягнаха и се укриха
дълбоко в наранената ѝ плът
Ирелевантът не помръдна

- Какво искаш да направиш, безумецо! -
извика му гневно гласът -
Нима ще прережеш
собствения си път за спасение?
- Път...? - Усмихна се Ирелевантът
Никой от пътищата не е моят
Аз сам се изтръгвам от тяхната обреченост
- Но ти нямаш друг избор освен Хаосът
или Хармонията - прогърмя гласът на храма
- Вие сте Смърт- каза тежко Ирелевантът
Аз искам само живота си
Преди се страхувах от вас
създадения на цялата вселена
се лутаха между вашите две състояния
помамени...слепи
и пътят им бе кръговрат на изкуплението

Всичко живо трябваше да се чувства грешно
още от своето раждане
и да се включи в безкрайната колона
от печални души, която върви вечно
Под непрестанния бич на двамата надзиратели
Болка и Скръб към теб или към Хаоса

- Сега ти знай - Ирелевантът извиси глас
устоите на храма потръпнаха- аз не дойдох
тук заради саможертвата, заради твоята
изкусителна Хармония
Дойдох, за да те срещна и да разбереш от мен
преди да те унищожа
че създадох наново своята раса
И тя ще продължи своя живот без страх -
в мен.
Ще се откъсна от Хаоса
Ще се откъсна от Хармонията
и ще създам ново ирелевантно състояние
Там живите наистина ще могат да живеят
без страх от възмездие, без страх от раздяла
И всеки ще бъде добре дошъл в него
Всеки...освен Смъртта

- Това е утопия - почти изкрещя Храмът
Твоят разум е болен
- Това е реалност - отрони Ирелевантът
Тежко стъмвайки поглед -
с ти си мъртъв...

Ирелевантът ХХ

Състояние: Ирелевант

1.

Някой трябва да съгради
мост над мостовите от светлина
Някой трябва да угаси
прозорецът в стената на вечерта
Някой трябва да изгори
върху жертвеника на вечността
Някой трябва да продължи
и да вземе своето "преди" в смъртта
Хаосът стар на Хармонията враг
не се усмихва с празни очи
не тържествува древният мрак-
Храмът е мъртъв, с пречупени лъчи

Чуй, тъмнина - удари на сърце
Те изтласкват от твоите могъщи селения
Светлина, той повдигна сам твоето небе
на подпори от срязани измерения

Той, човекът - с един миг останал живот
раздели сам океанът за късче земя
Той, човекът - направи през бездната брод
посади във мечтата си реалността

Той, човекът- стоящ между вакуум и квант
В състояние: И р е л е в а н т.

2.

Цялото болнично отделение се бе събрало
в бялата стая
Младата жена отново плачеше
Този път с радостни сълзи...
Една ръка, цялата в системи,

погали нежно коремът ѝ
Мониторът отчиташе вълнение
Нечии очи, които тя дълго бе чакала
да се отворят
сега се взираха в нея немигащи
дълбоки и пълни с копнеж

- Хей... - прошепна тя с усмивка,
опитваща се да пребори сълзите ѝ,-
Ти си дойде!... Страхувах се,
че си ме забравил...
- Погрижих се за някои неща... там –
каза той тайнствено-
И по неговите устни грееше онази, същата
топла усмивка, която толкова ѝ липсваше, -
Повече от нищо няма да се страхуваш...

3.

От развалините на последния замък
се чу плач на новородено
И се понесе като сън на ангел
над измъченото земно лице
Острието на Веспреморта
отново бе обагрено с кръв
Мечът, който донесе смъртта на Ирелеванта
сега преряза пъпната връв на неговия син

- Една е кръвта на Мрака и на Светлината
прошепна Рати и целуна детето си -
Имаш очите на татко си, знаеш ли?

Момченцето откъсна поглед от усмивката ѝ
и го устреми към празното небе
Рати извика смаяно -

След миг там се появи ново слънце

Пламен Глогов

Ирелевантът

Българска, първо издание

Буквите, Корица и оформление, 2004

Фондация “Буквите”

ISBN 9540-9375-08-0